

Trenne nya och ganska
nöjsamma wisor, Den första:
Enfaldigheten lyfter ocks...

18 B Skillingtryck E1782a (1796, Örebro)

Trenne nya och ganska nöjamma

W i s d r

13

Den Första:

E 1782a

Enfaldigheten lyster också sjungare.

Hvilken diktare är Bonden och
Kyrkowården

Zepp Lars Persson,

Från Dalarne och Rättviks Soken.

Sjunges under sin egen mycket bekanta Melodie.

Den Andra:

Skrifwen af en Swänsk Soldat.

Hör du god Bonde hwad jag
säga må ic.

Sjunges som: Det gyllene A. B. C. D.

Eller som: Allena til Gud sätt dit hopp fast ic.

Den Tredje:

Et imellan en nygift Bonde och des unga
Hustru lustigt frig.

Bonden och hans unga hustru, ic.

Sjunges som: Rest hafwer jag öfwer wain ic.

Ö R E B R O,

Tryckt genom Erik Widblad 1796.

Exemplaret kostar 6 runstycken.

11. Har den rike et kärsligt sinne, Å den fattige söndöfamsame mod, Å de ständigt hafwa det i minne, Till at wara mot hwarannan god.

12. Så skola de en gång få bo tilhopa, I det land der ingen fattig är, Å med alldje Guds lof utropa, Föruan all möda å beswär.

13. Men många efter rikedomar skäfswa, Så är nöjda med den del de har, Största delen ut werlden swäfswa, Betänka ej hwad för slut det tar.

14. Et är nödigt, sök det bästa: Sål är du om du bewarar det, At din ro uti Gud befasta, Så kan du ock få alt annat med.

15. Tumlilig rikedom inter alla åger, Fast de nog söka och binda til: Här fins en skatt som öfwer all ting wäger, Å hålles saler för den som wil.

16. Kongar, Förstar och Höfwiismänner, De äro rika på denna jord; Men om man satt dem än all i sänder, Träffa de ej up emot Guds ord.

17. Sol och måne wißt skön månd' wara, Å lysa wackert på firmament; Men aldreiz äro de ändå så klara, Som Guds ord det han oß sjelf har sändt.

18. Solen tar med tiden återwända, Månens ömsas så stundelig; Men Guds ord hafwer ingen ända, Utan warar ewinnertlig.

19. Öß bör derför med tacksam hjertan och händer, Lofwa Gud uti vår Swänska Nord; Ut Guds Ånde i de Nordiska länder, Sig nu hwilar efter Herrans ord.

20. Guds folk de ha en roslighet at wänta, Som ännu för dem tillbaka står, Den de en stund efterlängta, Å i sinom tid de den ock få se.

21. Just derför jag den lilla hop berömmet Af Zions folke, som föraatad är, Den önskar jag at jag aldriß glömmet, Utan håller inneeliga fär.

22. Har

22. Har du en gång wunnit Herrans nåde, **Ä**
dermed budit werlden farawäl, **Ä** således blif-
wic frälst från moppen wåde, **H**äll då an,
intil din I snads gwäll.

23. **I** Zions stad, uppå Zions gränder,
På Zions gator den ljuswa bygd, **D**är finnes
glädje förutan ånder, **D**är en främling kan
få lefwa trygg.

24. **U**p min själ, up min mun och tunga,
Up alla krafter och hwad jag förmår: **I** kun-
nen bock ej om det minsta sjunga **H**uru det
i **H**immelen tistår.

25. **G**ud gifwe at oss icke hindrar, **S**äfänglige
heten med alt sit präi, **S**om för våra sinnen
glindrar, **A**t wi träffa kan det rätta mål!

Den Andra:

Hör du god Bonde hwad jag säga må, **M**in
ord är i sanning lit säkert derpå, **N**är
du får bli hemma din åker at så, **D**å måste
Soldaten i fält för dig gå.

2. **K**än då i din barm hwad ndje han har,
Med gråtande ögon si wännen står qwar, **J**a
barnen de ropo min far gå ej bort, **L**ägg
dena på hjertat, kom hog det är swårt.

3. **H**a blir då upstålder med **K**ungens ge-
wår, **C**ommenberad, marscherad och följer så
med, **M**ång wakkamma nätter ej får någon
blund, **J**a wære får fara än såsom en hund.

4. **H**ör mera du Bonde hwad godt han kan
få, **N**är han kommer i fält, och för bonden skal
gå, **N**är kulorna flyga, så käck såsom snö, **W**et
ej om han lefwer ell' om han är död.

5. **M**en innan som slaget skal då gälla an,
Är

Är bäst ropa Jesum sin frälsareman, At han
wil af nåde, stå honom fast bi, Til des han
får lust på sina fiender si.

6. Tänk efter du bonde, om du wore med, At
skåda et krig huru fastigt det är, Se huru
då blodet han rann som en ström, Då dniska
du gärna du wore i dröm.

7. Den ena han faller den andra han står, At
efter Guds wilja och lyckan det går, Ja Trum-
mor och Pipor de göra starkt gny, At qwida och
gråt skal ej höras til by.

8. Då den tom med lyckan i wänskapen står,
I Gudi sig frögdar at fienden bortgår, Då glä-
des hans wän som hemma får gå, At han uti stric-
den ej fått något sår.

9. Än mera jag talar, glöm icke min ord,
Se noga wäl efter de wärnlidas bord, Gif
Hustrun och Barnet et godt stycke Bröd, Som
gråta och klaga des Fader är död.

10. Emedan du lefwer så låt detta stå, Gör
dem gode så mycket du kan och förmår, Låt
dem aldrig ohjelpna ifrån dig bortgå, Du
har en god lön at wänta derpå.

11. Jag nekår dia aldrig du har och beswår;
Ty Bonden han får ju wist wara en trål, Med
edert arbete på åker och ång, Står blinda up,
och sent går i fång.

12. Men så får du sofwa sju timmar i ro,
Med Hustrun och barnen du har i dit ho, När
du är begåfwad med hållsotam kropp, Då
hwarlar du nögder står gladelig up.

13. Besalla dig Herranom i alt hwad du gör,
At ingen olycka må komma dig för, Bed wäl
för din nästa, ja äfwen också, I synnerhet
dem som mot fienden gå.

14. Till fiorten verser min wisa är sträckt,
Som hade wäl billigt till femtio råckt, Men
tiden tillåter mig skrifa ej mer, Min Bonde
wäl håller till godo jag ber.

Den Tredje:

Et ganska lustigt krig, imellan en nygift
Bonde och des unga Hustru.

Bonden och hans unga Hustru, Begynte sig
en ofemja, Du war intet mö när du kom
till mig, så snackade han med henne, Jag kunde din
mödom med äran ej få, Den ena gick till dig
den andra ifrå: Den seden förgäter hon aldrig.

2. Hustrun hon blef så wredet till mod, Hon
månde sin Bonde så swara: Jo wäl hade jag
min mödom så god; Som du Ungerwän
månde wara. Skänt ingen odogd du mig på-
börda kan, Jag är så god Hustru, Rätt som
du är Man: Den seden &c.

3. Hwad är det du om dagarna gör, Eller
hwad är det du kan använda, Hwad är för en
frelsa jag utaf dig spör, Som till husets nyta kan
lända? Jag körer, jag plöjer, jag harswar, jag
sår; Men aldrig du med mig på åkren går; Den
seden förgäter du alltid.

4. Jag mjötkar mina Kor, och jag körer i
wall, Jag yster ost och jag tjernar, Och flera
sysslor har jag dagar all, Unn mig alltid har
ärna, Jag brygger, jag bakar, jag lagar till
mat, Det är min syssa hwar endaste dag,
Den seden förgäter &c.

5. Ä gör icke jag som andra grannwinnor,
Wäskar både breda och långa; Jag önskar du
kunde den dagen winna, Du kunde en annan
undfåna, Som intet kund' wäfwa, Endola ell' so:
Men tulla och dusa, föra sig wäller i by; Den &c. 6.

6. En elaker qwinna du mig wåra må, Som
önskar mig en sådan wända, Här ständar en
läpp, han står i wåd, Han skal wå ryggen dit
komma, Ja den skal du hafwa på ryggen på dig,
För det du wil bäcka en sådan at mig, Den 2c.

7. Hustrun hon tog sin kashwilstock, Hon slog
sin Bonden pannen, Ä det skal du så för dit knut
och dit pock; Ät du ger ut orätta bannor, Ja det
skal du hafwa i flinten på dig, För det at du är så
swarissfuker på mig, Den seden förgäter 2c.

8. Hon nappade Bonden uti sin hår-tärf Med
bägge sina händer tillika, Hon rykten fram
stupa, hon slogen i golf, Så han då begynte
at skraka; Hon slog och torrbulla, hon putta
och swor; Han ropte häj, äj, äj, min kära mor,
Det stryker förgäter han aldrig.

9. Bonden han gick genom dörren ut, Där
mötte han sin grannqwinna; Ä nu har jag lekt
med min unga hustru, Så bägge mina ögon de
rinna; Hon klappar, hon röskar, hon bultar
och slår, Men jag ingen bättring utaf henne
får. Den seden 2c.

10. Ä har du nu lekt med din unga hustru,
Så at bägge din ögon de rinna; Så lär hon
ha baka din tjustwa rygg, Ät som en ärliger
qwinna; So nu har wi fått en sådan god lag,
Ät mannen skal göra som hustrun wil ha; Den
seden förgåta wi aldrig.

11. Ä Bonden han gick til sin wedebo, Han
täljer de käftingar hwita, Ä hustrun hon stog i
dören och log, Du skal dem hellswoer utslita, So
nu har wi fått en sådan ny lag, Ät mannen skal
göra som hustrun wil ha, Den seden förgåta 2c.

12. De slogos en rimme, de slogos i två Åns
då så fick hustrun hans råda; Men Bonden har

föll uppå sina knä, Han mände att godt utlofwa,
Å låra min hustru slå mig intet mer, Jag skal ei
förarga dig dagarna fler, Den seden förgåter
han aldrig.

13. Å Bonden han gick och tänkte sig om, Han
mände sin granne tillfråga. Hur skal jag nu göra
gång efter gång, Med min hustru som alltid wil
råda? Du tag dig en påk när hon intet wet af,
Gif henne med honom fullgiltiga slag, Den seden
förglömmet han aldrig.

14. Å Bonden han blef i hogen så härm, Han
hastigt i påken då facta, Han gaf henne dräpslag
öfwer sin arm, det andra fick hon öfwer nacken,
Å hustrun föll kull måste låta Labet, Hon skrek
och hon wreda, hon ålfwa och gret, Den seden
förgåter han aldrig.

15. Å Bonden han war så wredet til mod,
Han slog henne ändock nu wärre, Å hustrun hon
måste falla på knä, Hon falla sin Bonde för Her-
re; Med sådant mått du mig har måtit förut,
Den jamna lön gifwer jag dig nu til slut;
Den seden förgåter jag aldrig.

16. Hon ropte: låra min Herre war god, Och
lå: Er om wänkap förlita; Jag lofwar at blifwa
Er hulder och tro, Er lyda och aldrig mer swika.
Han sade, är du den rätta Marmoder skal wara,
Så får jag för hushåll och utgifter swara, Den
seden förgåter jag aldrig.

17. Och så gåfwo de hwarannan sin hand,
Och lofwa hwarannan det bästa, At de skulle
sämjas som qwinna och man, Och icke hwar-
annan mer fresta; Se'n togo de til at för-
bättra sit bo; De waggade Barn, och
lesde i ro; Den seden förglöms
de de aldrig.

Antikt:
Almus biskops
Kof 4/6209 975